

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (virspalāta)

2015. gada 3. februārī*

Valsts pienākumu neizpilde — LESD 49. pants — EEZ līguma 31. pants — Uzņēmumu ienākuma nodoklis — Sabiedrību grupas — Grupas nodokļa atvieglojums — Meitasuzņēmuma nerezidenta zaudējumu pārnešana — Nosacījumi — Datums, kurā tiek noteikts meitasuzņēmuma nerezidenta zaudējumu galīgais raksturs

Lieta C-172/13

par prasību sakarā ar valsts pienākumu neizpildi atbilstoši LESD 258. pantam, ko 2013. gada 5. aprīlī cēla

Eiropas Komisija, ko pārstāv *W. Roels* un *R. Lyal*, pārstāvji,

prasītāja,

pret

Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienoto Karalisti, ko pārstāv *V. Kaye* un *S. Brighthouse*, kā arī *A. Robinson*, pārstāvji, kuriem palīdz *D. Ewart, QC*, un *S. Ford, barrister*,

atbildētāja,

ko atbalsta

Vācijas Federatīvā Republika, ko pārstāv *T. Henze* un *K. Petersen*, pārstāvji,

Spānijas Karaliste, ko pārstāv *A. Rubio González* un *A. Gavela Llopis*, pārstāvji,

Nīderlandes Karaliste, ko pārstāv *M. K. Bulterman* un *J. Langer*, pārstāvji,

Somijas Republika, ko pārstāv *S. Hartikainen*, pārstāvis,

personas, kas iestājušās lietā.

TIESA (virspalāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs *V. Skouris* [*V. Skouris*], priekšsēdētāja vietnieks *K. Lēnarts* [*K. Lenaerts*] (referents), palātu priekšsēdētāji *M. Ilešičs* [*M. Ilešič*], *L. Bejs Larsens* [*L. Bay Larsen*] un *Ž. K. Bonišo* [*J.-C. Bonichot*], tiesneši *A. Ross* [*A. Rosas*], *E. Juhāss* [*E. Juhász*], *A. Arabadžijevs* [*A. Arabadjiev*], *K. Toadere* [*C. Toader*], *M. Safjans* [*M. Safjan*], *D. Švābi* [*D. Šváby*], *M. Bergere* [*M. Berger*] un *A. Prehala* [*A. Prechal*],

* Tiesvedības valoda – angļu.

ģenerālvokāte J. Kokote [*J. Kokott*],

sekretāre L. Hjūleta [*L. Hewlett*], galvenā administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2014. gada 15. jūlija tiesas sēdi,

noklausījusies ģenerālvokātes secinājumus 2014. gada 23. oktobra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Savā prasības pieteikumā Eiropas Komisija lūdz Tiesai konstatēt, ka, nosakot attiecībā uz grupas nodokļa atvieglojumu par sabiedrību nerezidentu ciestajiem zaudējumiem (turpmāk tekstā – “pārrobežu grupas nodokļa atvieglojums”) tādus nosacījumus, ka praksē tiek padarīta gandrīz neiespējama šāda veida nodokļa atvieglojuma saņemšana, un attiecinot šo atvieglojumu tikai uz laikposmu pēc 2006. gada 1. aprīļa, Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste nav izpildījusi LESD 49. pantā un 1992. gada 2. maija Eiropas Ekonomikas zonas līguma 31. pantā (OV 1994, L 1, 3. lpp.; turpmāk tekstā – “EEZ līgums”) paredzētos pienākumus.

Atbilstošās Apvienotās Karalistes tiesību normas

- 2 Apvienotajā Karalistē ar grupas nodokļa atvieglojuma palīdzību ir atļauts sabiedrību rezidentu grupas ietvaros savstarpēji kompensēt to peļņu un zaudējumus. Tomēr ar 1988. gada Likumā par ienākumu un sabiedrību nodokli (*Income and Corporation Tax Act 1988*, turpmāk tekstā – “*ICTA*”) nav atļauts ņemt vērā sabiedrību nerezidentu ciestos zaudējumus.
- 3 Pēc sprieduma *Marks & Spencer* (C-446/03, EU:C:2005:763) *ICTA* tika grozīts ar 2006. gada Likuma par finansēm (*Finance Act 2006*) normām, kas stājās spēkā 2006. gada 1. aprīlī, lai noteiktos apstākļos atļautu pārrobežu grupas nodokļa atvieglojumu. Vēlāk minētās tiesību normas lielā mērā identiskā formulējumā tika iekļautas 2010. gada Likumā par uzņēmumu peļņas nodokli (*Corporation Tax Act 2010*, turpmāk tekstā – “*CTA 2010*”).
- 4 *CTA 2010* ir paredzēti nosacījumi, kādos var piešķirt pārrobežu grupas nodokļa atbrīvojumu. *CTA 2010* 118. pantā ir ietverta prasība, lai sabiedrība nerezidente būtu izmantojusi iespējas ņemt vērā zaudējumus tā taksācijas gada laikā, kurā ir radušies zaudējumi, un arī iepriekšējos taksācijas gados, savukārt *CTA 2010* 119. panta 1.–3. punktā ir prasība par to, lai nepastāvētu nekāda iespēja ņemt vērā zaudējumus nākamajos taksācijas gados.
- 5 Atbilstoši *CTA 2010* 119. panta 4. punktam tas, vai zaudējumi var tikt ņemti vērā nākamajos taksācijas gados, ir jānosaka “atkarībā no situācijas, kāda tā ir uzreiz pēc” tā taksācijas gada, kurā ir radušies zaudējumi, “beigām”.
- 6 Atbilstoši 1998. gada Likuma par finansēm 18. pielikuma 14. panta 1) punkta a) apakšpunktam un 74. panta 1) punkta a) apakšpunktam parastais termiņš pieteikuma par grupas nodokļa atvieglojumu iesniegšanai ir divi gadi pēc taksācijas gada, kurā zaudējumi ir radušies, beigām.
- 7 *Supreme Court of the United Kingdom* [Apvienotās Karalistes Augstākā tiesa] 2013. gada 22. maija sprieduma 33. punktā nosprieda, ka, lai piešķirtu grupas nodokļa atvieglojumu, ievērojot tiesību aktus, kas bija spēkā pirms 2006. gada 1. aprīļa un kas interpretēti Savienības tiesību gaismā, ir jāpārbauda, vai prasītāja sabiedrība, pamatojoties uz apstākļiem, kas bija zināmi datumā, kad tā iesniedza savu pieteikumu par grupas nodokļa atvieglojumu, var pierādīt, ka attiecīgos zaudējumus dalībvalstī, kuras

rezidente ir saistību nododošā sabiedrība, nebija iespējams ņemt vērā kādā no iepriekšējiem taksācijas gadiem pirms pieteikuma iesniegšanas datuma un ka tos nav iespējams ņemt vērā taksācijas gadā, kurā pieteikums ir iesniegts, vai kādā no nākamajiem taksācijas gadiem.

Pirmstiesas procedūra un tiesvedība Tiesā

- 8 2007. gada 19. jūlijā Komisija nosūtīja Apvienotajai Karalistei brīdinājuma vēstuli, kurā tā apgalvoja, ka šīs dalībvalsts pēc sprieduma *Marks & Spencer* (EU:C:2005:763) pieņemtās nodokļu tiesību normas, iespējams, neatbilst brīvībai veikt uzņēmējdarbību, jo šīs normas ir balstītas uz kritēriju par iespēju ņemt vērā meitasuzņēmuma nerezidenta zaudējumus dalībvalstī, kuras rezidents tas ir, pilnīgu izmantošanu īpaši šauru interpretāciju. Turklāt minētie noteikumi bija piemērojami tikai no datuma, kad stājās spēkā jaunie tiesību akti, tas ir, no 2006. gada 1. aprīļa.
- 9 2007. gada 23. oktobra e-pastā Apvienotā Karaliste apgalvoja, ka tās tiesību akti par pārrobežu grupas nodokļa atvieglojumu atbilst principiem, ko Tiesa ir noteikusi spriedumā *Marks & Spencer* (EU:C:2005:763).
- 10 2008. gada 23. septembrī Komisija nosūtīja Apvienotajai Karalistei argumentētu atzinumu, kurā tā atkārtoja savu nostāju. Apvienotā Karaliste vēlreiz apstiprināja savu nostāju 2008. gada 18. decembra vēstulē.
- 11 2010. gada 25. novembrī Komisija pēc *CTA 2010* pieņemšanas nosūtīja Apvienotajai Karalistei papildu argumentētu atzinumu.
- 12 Tā kā apsvērumi, ko, atbildot uz šo argumentēto atzinumu, Apvienotā Karaliste sniedza 2011. gada 24. janvāra vēstulē, Komisiju nepārlicināja, tā cēla šo prasību.
- 13 Ar Tiesas priekšsēdētāja 2013. gada 11. oktobra lēmumu Vācijas Federatīvajai Republikai, Spānijas Karalistei, Nīderlandes Karalistei un Somijas Republikai tika atļauts iestāties lietā Apvienotās Karalistes prasījumu atbalstam.

Par prasību

Par pirmo iebildumu par LESD 49. panta un EEZ līguma 31. panta pārkāpumu, jo ar CTA 2010 119. panta 4. punktu ir padarīts gandrīz neiespējams mātesuzņēmumam rezidentam saņemt pārrobežu grupas nodokļa atvieglojumu

Lietas dalībnieku argumenti

- 14 Komisija apgalvo, ka *CTA 2010* 119. panta 4. punkts neatbilst prasībām, kas attiecīgajai dalībvalstij izriet no sprieduma *Marks & Spencer* (EU:C:2005:763) 55. un 56. punkta, jo tajos ir paredzēts, ka neiespējamības nākotnē ņemt vērā meitasuzņēmumam, kas dibināts citā dalībvalstī vai trešajā valstī, kura ir EEZ līguma dalībniiece, radušos zaudējumus noteikšana ir jāveic “atkarībā no situācijas, kāda tā ir uzreiz pēc” tā taksācijas gada, kurā ir radušies zaudējumi, “beigām”. Komisija uzskata, ka šīs tiesību normas sekas ir tādas, ka mātesuzņēmumam rezidentam ir gandrīz neiespējami saņemt pārrobežu grupas nodokļa atbrīvojumu.
- 15 Piemērojot *CTA 2010* 119. panta 4. punktu, pārrobežu grupas nodokļa atvieglojums var tikt piešķirts tikai divos gadījumos, tas ir, pirmkārt, kad meitasuzņēmuma nerezidenta rezidences valstī nav paredzēta nekāda iespēja pārņemt zaudējumus, un, otrkārt, gadījumā, kad meitasuzņēmuma nerezidenta likvidācija ir uzsākta pirms taksācijas gada, kurā zaudējumi ir radušies, beigām. Tādējādi pārrobežu

grupas nodokļa atvieglojums esot izslēgts parastā komerciālā situācijā, tas ir, ja ir nolemts izbeigt meitasuzņēmuma rezidenta darbību un likvidēt to pēc taksācijas gada, kurā ir radušies zaudējumi. Turklāt minētais nodokļu atvieglojums attiecas tikai uz zaudējumiem, kas radušies tikai viena taksācijas gada laikā.

- 16 Komisija apgalvo, ka, lai nodrošinātu nosacījumu, ko Tiesa ir noteikusi sprieduma *Marks & Spencer* (EU:C:2005:763) 55. punktā, ievērošanu, iespēja saņemt grupas nodokļa atvieglojumu meitasuzņēmuma rezidenta rezidences dalībvalstī ir jāvērtē datumā, kurā pieteikums par grupas nodokļa atvieglojumu ir iesniegts Apvienotajā Karalistē un ir novērtēts, pamatojoties uz konkrētajiem lietas faktiem. Nepietiek pamatoties uz teorētisku iespēju vēlāk ņemt vērā meitasuzņēmuma nerezidenta zaudējumus, kas izriet vienīgi no tā, ka minētā meitasuzņēmuma likvidācija nav vēl uzsākta.
- 17 Apvienotā Karaliste atbild: kā izriet no sprieduma *Marks & Spencer* (EU:C:2005:763) 55. punkta – nosacījums, saskaņā ar kuru nepastāv iespējas meitasuzņēmuma nerezidenta zaudējumus ņemt vērā tā rezidences valstī nākamajos finanšu gados, ir jānovērtē finanšu gada, kurā zaudējumi ir radušies, beigās.
- 18 Attiecībā uz apgalvoto faktisko neiespējamību saņemt grupas nodokļa atvieglojumu Apvienotā Karaliste apgalvo, ka sabiedrībai parasti ir iespēja pārnest zaudējumus uz nākamo finanšu gadu, ja tā turpina komercdarbību. Turklāt *CTA 2010* 119. panta 4. punktā paredzētais nosacījums var tikt izpildīts krietni plašākos apstākļos, nekā norāda Komisija. Atbilstošajās tiesību normās pārrobežu grupas nodokļa atvieglojuma piemērošanai nav minēts nosacījums par meitasuzņēmuma nerezidenta likvidāciju pirms finanšu gada, kurā ir radušies zaudējumi, beigām. Nodoma likvidēt meitasuzņēmumu, kas rada zaudējumus, pierādījumi un tas, ka uzreiz pēc taksācijas gada beigām ir sāktā likvidācijas procedūra, ir faktori, kas jāņem vērā. Nodoms veikt likvidāciju esot jāņem vērā līdz ar visiem citiem atbilstošajiem faktiem, kas ir izšķiroši finanšu gada, kurā ir radušies zaudējumi, beigās, lai noteiktu, vai kritērijs par to, ka nav iespēju ņemt vērā zaudējumus, ir izpildīts.
- 19 Personas, kas iestājušās lietā, apgalvo, ka Apvienotajai Karalistei nav nekāda pienākuma paredzēt iespēju ņemt vērā meitasuzņēmumu nerezidentu zaudējumus visos gadījumos, kad šos zaudējumus nevarēja ņemt vērā citur. Turklāt prasība likvidēt meitasuzņēmumu *de facto* neesot nesamērīga.
- 20 Vācijas Federatīvā Republika piebilst, ka no sprieduma *Marks & Spencer* (EU:C:2005:763) izrietošā judikatūra ir no jauna jāpārskata pēc sprieduma *K* (C-322/11, EU:C:2013:716).

Tiesas vērtējums

- 21 *CTA 2010* ir paredzēta grupas nodokļa atvieglojuma shēma, atbilstoši kurai sabiedrības zaudējumi var tikt saistīti ar citas tās pašas grupas sabiedrības peļņu. Atšķirībā no sabiedrību rezidentu zaudējumiem sabiedrību nerezidentu zaudējumi var tikt ņemti vērā, veicot grupas nodokļa atvieglojumu, tikai tad, ja tie atbilst *CTA 2010* 118. un 119. panta paredzētajiem nosacījumiem.
- 22 *CTA 2010* paredzētais grupas nodokļa atvieglojums ir nodokļu priekšrocība attiecīgajām sabiedrībām. Paātrinot sabiedrību, kas strādājušas ar zaudējumiem, zaudējumu dzēšanu, tos nekavējoties atskaitot no citu grupas sabiedrību peļņas, tām tiek paredzēta skaidras naudas uzkrāšanas priekšrocība (skat. spriedumus *Marks & Spencer*, EU:C:2005:763, 32. punkts, kā arī *Felixstowe Dock and Railway Company* u.c., C-80/12, EU:C:2014:200, 19. punkts).
- 23 Šī sprieduma 21. punktā konstatētā atšķirīgā attieksme attiecībā uz attiecīgo nodokļa priekšrocību piešķiršanu starp meitasuzņēmumu rezidentu un meitasuzņēmumu nerezidentu zaudējumiem var kavēt grupas mātesuzņēmumu īstenot savu brīvību veikt uzņēmējdarbību LESD 49. panta izpratnē,

atturot to no meitasuzņēmumu dibināšanas citās dalībvalstīs (skat. šajā ziņā spriedumus *Marks & Spencer*, EU:C:2005:763, 33. punkts; *Felixstowe Dock and Railway Company u.c.*, EU:C:2014:200, 21. punkts, kā arī *Nordea Bank Danmark*, C-48/13, EU:C:2014:2087, 22. punkts).

- 24 Tomēr no Tiesas judikatūras izriet, ka atšķirīga attieksme var tikt attaisnota ar trim primāriem vispārējo interešu apsvērumiem, tos ņemot vērā kopā, proti, vajadzību saglabāt sabalansētu nodokļu ieturēšanas kompetenču sadalījumu dalībvalstu starpā, kā arī vajadzību novērst risku, ka zaudējumi var tikt ņemti vērā divkārti, un izvairīšanos no nodokļu maksāšanas (skat. šajā ziņā spriedumus *Marks & Spencer*, EU:C:2005:763, 51. punkts; *Oy AA*, C-231/05, EU:C:2007:439, 51. punkts, un *A*, C-123/11, EU:C:2013:84, 46. punkts).
- 25 Vēl ir jāpārbauda, vai nosacījumi, kas *CTA 2010* normās ir paredzēti pārrobežu grupas nodokļa atvieglojumam, atbilst samērīguma principam tādējādi, ka tie ir piemēroti iepriekšējā punktā minēto mērķu sasniegšanai un nepārsniedz to, kas ir vajadzīgs, lai tos sasniegtu.
- 26 Šajā ziņā jāatgādina, ka sprieduma *Marks & Spencer* (EU:C:2005:763) 55. punktā, kurā bija runa par *ICTA*, kurā bija izslēgta jebkādu meitasuzņēmumu nerezidentu zaudējumu ņemšana vērā grupas nodokļa atvieglojuma ietvaros, Tiesa nosprieda, ka atšķirīga attieksme pret meitasuzņēmuma rezidenta un meitasuzņēmuma nerezidenta zaudējumiem pārsniedz to, kas nepieciešams, lai pēc būtības sasniegtu mērķus, kam tie kalpo, situācijā, kurā meitasuzņēmums nerezidents ir izmantojis visas iespējas ņemt vērā zaudējumus, kas ir tā rezidences dalībvalstī attiecīgā finanšu gada ietvaros attiecībā uz grupas nodokļa atvieglojumu, kā arī iepriekšējo finanšu gadu laikā, vajadzības gadījumā pārnesot šos zaudējumus trešajām personām vai ierēķinot minētos zaudējumus šī meitasuzņēmuma peļņā nākamajos finanšu gados, un, otrkārt, nepastāv iespēja, ka meitasuzņēmuma nerezidenta zaudējumus var ņemt vērā tā rezidences valstī nākamo finanšu gadu ietvaros vai nu pats uzņēmums, vai arī trešā persona, it īpaši gadījumā, kad tā meitasuzņēmums beidz darbību (skat. arī spriedumus *Lidl Belgium*, C-414/06, EU:C:2008:278, 47. punkts, un *A*, EU:C:2013:84, 49. punkts).
- 27 Kā izriet no sprieduma *Marks & Spencer* (EU:C:2005:763) 56. punkta, ja mātesuzņēmums rezidents dalībvalstī pierāda nodokļu iestādēm, ka meitasuzņēmumam nerezidentam ir radušies galīgi zaudējumi minētā sprieduma 55. punkta izpratnē, liegt iespēju mātesuzņēmumam no apliekamās peļņas šajā dalībvalstī atskaitīt zaudējumus, kas ir radušies tās meitasuzņēmumam nerezidentam, ir pretrunā LESD 49. pantam.
- 28 Jākonstatē, ka *CTA 2010* 118. pantā un 119. panta 1.–3. punktā ir atļauts mātesuzņēmumam rezidentam ņemt vērā meitasuzņēmuma zaudējumus sprieduma *Marks & Spencer* (EU:C:2005:763) 55. punktā norādītājās situācijās.
- 29 Turklāt pati Komisija savā prasības pieteikumā atzina, ka *CTA 2010* principā ir atļauts mātesuzņēmumam rezidentam ņemt vērā galīgos zaudējumus sprieduma *Marks & Spencer* (EU:C:2005:763) 55. punkta izpratnē, kas radušies meitasuzņēmumam nerezidentam.
- 30 Tomēr Komisija uzskata, ka *CTA 2010* 119. panta 4. punkts ir pretrunā LESD 49. pantam, jo tas padara praksē gandrīz neiespējamu mātesuzņēmumam rezidentam saņemt pārrobežu grupas nodokļa atbrīvojumu.
- 31 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka *CTA 2010* 119. panta 4. punktā ir noteikts datums, kurā ir jānovērtē meitasuzņēmumam nerezidentam radušos zaudējumu galīgais raksturs sprieduma *Marks & Spencer* (EU:C:2005:763) 55. punkta izpratnē. Minētajā tiesību normā ir paredzēts, ka šāds vērtējums ir jāizdara “atkarībā no situācijas, kāda tā ir uzreiz pēc” tā taksācijas gada, kurā ir radušies zaudējumi, “beigām”.
- 32 Komisija uzskata, ka šī prasība padara gandrīz neiespējamu grupas nodokļa atvieglojuma saņemšanu par meitasuzņēmuma nerezidenta zaudējumiem, jo tā faktiski atļauj ņemt vērā šādus zaudējumus mātesuzņēmumam rezidentam tikai divos gadījumos, tas ir, pirmkārt, kad attiecīgā meitasuzņēmuma

nerezidenta rezidences valstī nav paredzēta nekāda iespēja pārnest zaudējumus un, otrkārt, kad ir sākti šī meitasuzņēmuma nerezidenta likvidācija pirms taksācijas gada, kura laikā ir radušies zaudējumi, beigām.

- 33 Tomēr jākonstatē, ka pirmais Komisijas minētais gadījums neattiecas uz *CTA 2010* 119. panta 4. punkta samērīguma vērtējumu. No pastāvīgās judikatūras izriet, ka meitasuzņēmuma nerezidenta zaudējumu galīgais raksturs sprieduma *Marks & Spencer* (EU:C:2005:763) izpratnē nevar izrietēt no fakta, ka dalībvalstī, kuras rezidents ir minētais meitasuzņēmums, ir izslēgta jebkāda iespēja pārnest zaudējumus (skat. spriedumu *K*, EU:C:2013:716, 75.–79. punkts un minētā judikatūra). Šādos apstākļos dalībvalsts, kuras rezidents ir mātesuzņēmums, var nepieļaut pārrobežu grupas nodokļa atvieglojumu, nepārkāpjot LESD 49. pantu.
- 34 Attiecībā uz otro minēto gadījumu ir jākonstatē, pirmkārt, ka Komisija nav pierādījusi sava apgalvojuma, saskaņā ar kuru *CTA 2010* 119. panta 4. punktā ir ietverta prasība uzsākt meitasuzņēmuma nerezidenta likvidāciju pirms taksācijas gada, kurā ir radušies zaudējumi, beigām, lai mātesuzņēmums rezidents varētu saņemt pārrobežu grupas nodokļa atvieglojumu, ticamību.
- 35 *CTA 2010* 119. panta 4. punktā ir paredzēts, ka meitasuzņēmumam nerezidentam radušos zaudējumu galīgais raksturs sprieduma *Marks & Spencer* (EU:C:2005:763) 55. punkta izpratnē ir jānovērtē “atkarībā no situācijas, kāda tā ir uzreiz pēc” tā taksācijas gada, kurā ir radušies zaudējumi, “beigām”. Tādējādi no minētās tiesību normas izriet, ka tajā nekādā gadījumā nav nekādu prasību par attiecīgā meitasuzņēmuma likvidāciju pirms taksācijas gada, kura laikā zaudējumi ir radušies, beigām.
- 36 Otrkārt, jāatgādina, ka meitasuzņēmuma nerezidenta zaudējumu galīgais raksturs sprieduma *Marks & Spencer* (EU:C:2005:763) 55. punkta izpratnē var tikt konstatēts tikai tad, ja tas vairs negūst ienākumus rezidences dalībvalstī. Tā kā šis meitasuzņēmums turpina gūt ienākumus, kaut arī minimālus, rezidences dalībvalstī, pastāv iespēja, ka radušos zaudējumus vēl var kompensēt ienākumi nākotnē, kas gūti tā rezidences dalībvalstī (skat. spriedumu *A*, EU:C:2013:84, 53. un 54. punkts).
- 37 Apvienotā Karaliste, atsaukdamās uz konkrētu piemēru par mātesuzņēmumu rezidentu, kas ir saņēmis pārrobežu grupas nodokļa atvieglojumu, ir apstiprinājusi, ka meitasuzņēmuma rezidenta zaudējumu galīgais raksturs sprieduma *Marks & Spencer* (EU:C:2005:763) 55. punkta izpratnē var tikt pierādīts, ja nekavējoties pēc taksācijas gada, kurā minētie zaudējumi ir radušies, beigām minētais uzņēmums ir izbeidzis savu komercdarbību un pārdevis vai likvidējis visus savus aktīvus, kas ir pamats ienākumiem.
- 38 Šādos apstākļos pirmais iebildums ir jānoraida, ciktāl tas ir pamatots ar LESD 49. panta pārkāpumu.
- 39 Attiecībā uz to, ka ar *CTA 2010* 119. panta 4. punktu tiek pārkāpts EEZ līguma 31. pants, uz ko arī atsaucas Komisija, ir jānorāda, ka, ciktāl šī panta noteikumiem ir tāda pati piemērošanas joma kā būtībā identiskajiem LESD 49. panta noteikumiem, visi iepriekš minētie apsvērumi tādos apstākļos, kādi ir šajā lietā, *mutatis mutandis* ir spēkā attiecībā uz minēto 31. pantu (skat. šajā ziņā spriedumu Komisija/Somija, C-342/10, EU:C:2012:688, 53. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 40 Tādējādi pirmais pamats ir jānoraida pilnībā.

Par otro iebildumu par LESD 49. panta un EEZ līguma 31. panta pārkāpumu, Apvienotās Karalistes tiesību aktos izslēdzot pārrobežu grupas nodokļu atvieglojumu par zaudējumiem, kas radušies pirms 2006. gada 1. aprīļa

- 41 Komisija apgalvo, ka zaudējumi pirms 2006. gada 1. aprīļa tika izslēgti no pārrobežu grupas nodokļa atvieglojuma, pārkāpjot LESD 49. pantu un EEZ līguma 31. pantu, jo *CTA 2010* paredzētās tiesību normas attiecībā uz šo grupas nodokļa atvieglojumu ir piemērojamas tikai tiem zaudējumiem, kas radušies pēc 2006. gada 1. aprīļa, tas ir, datuma, kad stājās spēkā 2006. gada Likums par finansēm.

- 42 Atbildē uz šo Komisijas argumentu Apvienotā Karaliste norāda, ka pārrobežu grupas nodokļa atvieglojums ir spēkā arī attiecībā uz laikposmu pirms 2006. gada 1. aprīļa, bet tas ir regulēts tiesību normās, kas piemērojamas šiem agrākiem laikposmiem, kas ir interpretētas atbilstoši Eiropas Savienības tiesībām, ievērojot spriedumu *Marks & Spencer* (EU:C:2005:763), kā ir jārikojas atbilstoši *Supreme Court of the United Kingdom* 2013. gada 22. maija spriedumam, kas ir iepriekš minēts šī sprieduma 7. punktā.
- 43 Neatkarīgi no tā, vai norāde uz *Supreme Court of the United Kingdom* veikto valsts tiesību normu, kas bija spēkā pirms 2006. gada 1. aprīļa, interpretāciju, atbilstoši kurai zaudējumi, kas radušies pirms šī datuma, netiek izslēgti no pārrobežu grupas nodokļa atvieglojuma, ir pietiekama, lai izpildītu tiesiskās noteiktības prasību attiecībā uz iespēju saņemt pārrobežu grupas nodokļa atvieglojumu par zaudējumiem, kas radušies pirms minētā datuma, jākonstatē, ka Komisija nav pierādījusi, ka ir gadījumi, kuros pārrobežu grupas nodokļa atvieglojums netika piešķirts par zaudējumiem pirms 2006. gada 1. aprīļa.
- 44 Šādos apstākļos otrais iebildums ir jānoraida.
- 45 No tā izriet, ka prasība ir jānoraida kopumā.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 46 Saskaņā ar Tiesas Reglamenta 138. panta 1. punktu lietas dalībniekam, kam spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kam spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Apvienotā Karaliste ir prasījusi piespriet Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tai spriedums ir nelabvēlīgs, tad tai ir jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 47 Atbilstoši Reglamenta 140. panta 1. punktam Vācijas Federatīvā Republika, Spānijas Karaliste, Nīderlandes Karaliste un Somijas Republika sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (virspalāta) nospriež:

- 1) **prasību noraidīt;**
- 2) **Eiropas Komisija atlīdzina tiesāšanās izdevumus;**
- 3) **Vācijas Federatīvā Republika, Spānijas Karaliste, Nīderlandes Karaliste un Somijas Republika sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.**

[Paraksti]